

Марат Кучак

(13 р., Гімназія – Комунальний заклад «ЦПО», м. Самбір, Львівська обл.)

Ангели України

Їх називають Ангелами України. Вони обороняли християнську віру та український народ, бо ніщо не було важливішим за Україну.

Не одне покоління героїв повстало у боротьбі за волю України: народні месники і козаки, січові стрільці та вояки УПА, а також новітні герої, ті, що творили Майдан і стали Небесною Сотнею.

Війна триває. Гинуть воїни, їх везуть в усі куточки України, їх оплакують матері, дружини, діти... Та героїв стає щоразу більше. Вони не вмирають. Вони відроджуються, бо відроджується нація, нація, яка хоче жити вільно, мислити світлими помислами, нація, яка є непримиренною до зла.

І ми переможемо, бо з нами Бог і правда, правда, яка на сторожі.

А ще на чатах стоять праведні сторожі – Ангели України, які боронять землю, відвертаючи кулі, несучи світло.

Небо над Україною

Небо над Україною таке синє-синє, як частинка нашого прапора, мамині очі, барвінок у бабусиному квітнику.

Але сьогодні воно сіре, чорне від диму. Лунають постріли, падають літаки, якийсь град. І навіть... падають з неба люди, діти.

Хто посмів? Навіщо? Таке синє-синє небо над Україною стало чорним.

І мамині очі вже не сині, щасливі, які були колись.

Вони сумні, заплакані. Десь там татко. Я завжди горджуся, що мій татко – військовий офіцер.

Він береже, аби небо над Україною було синім.

Подарунок з неба

(із почутого)

Цукерки у День Святого Миколая були особливі, бо вони з неба.

Я щиро вірив, що сам Святий їх скидає згори і вони падають на землю, а Ангелики їх збирають і кладуть під подушку.

Я виріс. Святий Миколай перестав мені приносити цукерки, хоч так хотілося, але я розумів, що вже не дитина.

Мені двадцять. Я захищаю Україну від ворогів на Сході, їм кашу, якої так чомусь не хотів у дитинстві. Вона смачна, хоч інколи і підгоріла.

А сьогодні у нас свято, бо з неба упала велика коробка, яку, правда, підстрелив ворог і з неї полилось згущене молоко та посипались цукерки.

Я згадав своє дитинство.

